

וא כבר נכוחה כמה פעמים מירי העיתונות, לכן ביקש השופט בנימין כהן, נשיא בית-המשפט המחוזי, שפרש לגימלאות, לקרוא את הכתבה לפני פירסומה. אבל רק כדי לעבור על הציטוטים מרברי, מיהר להסביר, "כל מה שתכתבי עלי או מה שאחרים אומרים עלי, בזה לא אגע".

כמשך 35 שנה היה אחד השופטים הבולטים בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב. שנינותו ורוחו הסוערת גרמו לו, לא אחת, תקלות עם העיתונות ואולי גם עם אנשים במנגנון, אבל רוב עורכי-הדיון היו מעריציו הגדולים. אני

"המחבלים נראים

בהרבה מיקרים כמו

הקיבוצניקים שלנו. הם

שומרים על כבוד עצמי.

הם לוחמי חרות!"

חסיד שוטה של בנימין כהן, אמר לי אחר מהם.

כאשר עמד לפרוש לגימלאות, ביקשתי לראיין אותו אך הוא סרב. על דברים מעניינים אני לא יכול לדבר איתך, ועל דברים כלתי-מעניינים אינני רוצה לדבר, אמר או. בכל זאת לא הרפיתי. אינני מכירה שופטים רבים היכולים להתבטא בצורה מדוייקת ומבריקה כמוהו. צורת המחשבה שלו צעירה ורעננה והוא מעולם לא אמר דברים כנאליים.

העקשנות השתלמה במיקרה זה. אחרי חמישה חודשינו, מאו שפרש, נכנע השופט והסכים ל... תראיין. כבר ברגע הראשון של הראיון ניכר בו כי בית-המשפט חסר לו. הוא ישב נינוח בדירתו שליד נהר הירקון, קירות החדר מלאים ספרים ותמונות, ואשתו תמר, שאותה הציג כאישיות בפני עצמה, נמצאת תמיד בקירבת מקום. ההדר ששרה עליו תמיד על כס המישפט עדיין אפף אותו, אבל כהילה מתרחקת. הכל נראה לי כבר כלי-כך רחוק, האם יש עוד בכלל עניין בראיון איתי? שאל השופט.

מעני הלשון החריפים שלו היו לעיתים ציניים, לעיתים מברחים ולעיתים אפילו פוגעים, אך מעט מאוד אנשים כעסו אליו. אפילו נאשמים,

השופט כהן ואשתו תמר. היא אישיות בפני עצמה.

השופט בנימין כהן, בראיון אחרי פרישתו:

מיקרה של אדם שהוכה באמוק. הוא רצה קרוב מישפחה שלו ואחרי-כך רץ והרג עוד שניים. הוא תואר בעיתונות כמין מיפלצת מזולה ריה, שיש לה עיניים בוערות. אבל כאשר ראיתי אותו הוא היה כזה מיסכן, ומבוהל. היה גם מיקרה של כחור שלא הירשו לו להיכנס לדיסקוטק בנתניה. הוא רצה להתנגס. שם רימון על פתח האיוורור של המקום. נהרגו כמה אנשים והמלון שמעל הדיסקוטק נשרף כמעט כולו. ואני רואה אותו מעל כסיהמישפט והוא סתם אדם, שבכלל לא ידע מה יגרם. לא נתנו לו להיכנס.

"לא שנאחי את

הנאשמים. להיכן, בדרך

כלל אני יכול להגיד

שאפילו אהבתי אותם!

והם נהגו בי בכבוד!"

והוא חשב שעליו להתנגס. מן הצד הסובייקטיבי, והוא איננו היחיד הקובע, זה בכלל לא אותו אדם נורא שתואר בעיתונות.

הוא נזכר בקוריו ממישפט מע"צ. הפרשה הזו היא עד היום תעלומה בעיני, הוא מציין. אותה פרשה מורה של חבורת צעירים משכונת-התיקווה שהואשמו בכבירות שונות ומשונות, כעיקר הצתות של מיכנים לשם מחאה. ראיתי יום אחד את אחד הנאשמים יושב באולם שלי כשראשו טמון בין ידיו ולחיו נפוחה מאד. שאלתי אותו, מה קרה לך? והוא סיפר לי שהוא סובל מכאבי-שיניים. את יודעת איך זה בבית-המעצר, רופא-השיניים צריך לבוא רק בעוד יומיים, ולכן לא היה מי שיטפל בו. המיסכן השלים עם זה, אבל מייד הוריתי לשוטרים שיקחו אותו לקופת-חולים. הם שמחו מאוד לעזור, ואמרו שאתם להם צו ואז יקחו אותו מייד לרופא. נתתי צו, עקרו לו את השן והוא חזר אחרי-כך לאולם.

האם מעולם לא שנאת נאשמי? שאלתי, כן, אמר. אני זוכר מיקרה אחד, ואני יכול לספר עליו כי זה נמצא בפסק-דין. זה היה מיקרה של איש שחזר מגרמניה, שם רימה המון אנשים וגנב להם המון כסף. איש נאלח כזה.

"נהיית מהעבודה שלי

שיגעון!"

משגמר המישפט, והוא כבר יצא מהאולם, קם הסניגור שלו, עורך-הדין יעקב הגלר, וביקש משהו, ואני אמרתי לו: אתה יודע, אני יושב כבר כלי-כך הרבה שנים על כסיהמישפט ואף פעם לא שנאתי נאשם, את האיש הזה אני שונא! הגלר אמר לי שזו אמירה חמורה מאד, ואני שאלתי אם הוא רוצה שאישום זאת כפרוטוקול, וכך עשיתי. הוא עירער והשופט חיים כהן בבית-המשפט העליון העיר לי שאסור לשנוא נאשמים, והוריד לו משהו מהעונש.

הזכרתי לו כי הוא ישב בראש-ההר כב שנתן בשעתו את העונש החמור ביותר במישפט הישראלי, 30 שנות

לומר שאפילו אהבתי אותם והם נהגו בי בכבוד. אני זוכר שבשנות ה-50, היתה אופנה של כנופיות ופורצים יוצאי פולניה. הופיעו בפני שניים, ובכתב-האישום היו שלושה. שאלתי שבר את הרגל, והתנצלו. אמרתי להם: לכו מייד והביאו אותנו! והם מיהרו להביאו. כאשר דנתי אותם למאסר בלי שהיה שטר באולם, אמרתי להם לרדת למישרר כדי ללכת למאסר, והם אמרו: כן, אדוני השופט! והלכו בשקט למאסר.

הוא ראה כמו עליו מאות אנשים שהעיתונות תיארה אותם כמיפלצות אדם. רוצחים, אנשים וסוטים. אני זוכר

כחוש הצדק של הנאשמים, ואז מרגישים מייד גל של שינאה עולה כלפיהם. הוא מספר על מיקרה שקרה, כאשר עובר בשירות בתי-הסוהר פנה אליו לפני שנים ושאל אותו אם יוכל לדבר עם שופט מסויים בלישכתו. בנימין כהן שאל אותו מדוע הוא רוצה לשוחח עם שופט זה, והוא אמר כי יש לו חשש שעומדים להתנכל לו והוא רוצה להזהיר אותו. שאלתי אותו: רוצים להתנכל לו בגלל העונשים הכבדים שהוא מטיל? והוא ענה לי: לא, בגלל העונשים החמורים, אלא בגלל היחס שלו לנאשמים.

אני לא שנאתי את הנאשמים שלי, הוא מספר, להיפך. אני יכול

המילולית. פעם עבריינים פלייטים ידעו מי הם, ומי השופט. הם ידעו שתפקיד השופט לשפוט. בעבר היחס לשופט היה אחר. היום אין יותר כללי מישחק, הנאשמים מושכים את השופט לזירה.

שנאתי נאשם אחד

אני צל שופט, אישיותו היא החשובה ביותר. לדברי השופט כהן יש אנשים שאין להם מוג שפוטי, ומוטב שלא יעסקו בשפיטה. היו גם לי רגעים שלא הייתי במיטבי, זה קורה, ואז אולי אמרתי משהו שפגע

שנידונו על ידו לשנות מאסר ארוכות, לא שמרו לו טינה. הוא מסביר את סודו: נאשם רוצה למצוא בשופט שלו אהבה. כשאני נותן אפילו עונש כבד, אבל מתוך אהבה, הוא איננו כועס עלי. במהלך המישפט, אחרי שבוע שבועיים, אני כבר מכיר אתו. אני יודע מי זו אשתו בקהל, למרות שלא הציג לי אותה, אני רואה את הילדה שלו ואני מגלה אם הוא חוצפן או מיסכן.

באולם של השופט כהן רק לעיתים רחוקות מאוד היו התפרצויות של נאשמים. באופן כללי אין הוא זוכר שבוער התפרע משהו באולם. היום האלימות במדינה גוברת והולכת. גם האלימות הגסה וגם האלימות